

**Іван Український
Тарас Мирний**

**ПРО ЗЛОЧИНИ
«БРАТНЬОГО»
НАРОДУ**

**РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА
ЧИ ПРОДОВЖЕННЯ РОСІЄЮ
УКРАЇНСЬКОГО ГЕНОЦИДУ?**

«Бібліотека журналу «Бористен»

Про злочини «братнього» народу. Російсько-українська війна чи продовження Росією українського геноциду? / Іван Український, Тарас Мирний – Харків, 2017. – 80 с. – (Серія «Бібліотека журналу Бористен»).

Дане видання є вагомим внеском в ідеологічну боротьбу з проросійською пропагандою. Воно багате ілюстративним матеріалом, що робить його ще цікавішим в очах широкого кола читачів. А ще ця праця допоможе офіцерам під час розмови з солдатами української армії на важливі теми, пов'язані з історією нашого народу. Адже в книжці у стислій формі систематизовано найважливіші події протягом складної історії нашої країни та наведено багато фактичного матеріалу.

Ця робота показує, що справжнє ество українсько-російських взаємин полягало в московській експансії на українські землі. «Сучасна війна» вписана в контекст всіх попередніх війн і геноцидів, доведено що Путін не придумав нічого нового. Всі ті стратегії, які він використовує, вони вживалися російськими шовіністами і раніше.

Книга може зацікавити будь-якого читача. Вона покликана сприяти тому, щоб українці викинули на смітник цю дружбу з Московією і побачили, що Росія весь період намагалася поглинути Україну.

*Присвячуємо цю працю
шановній пані Богданні Худьо*

© Іван Український, 2017

© Тарас Мирний, 2017

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

Книга, яку Ви тримаєте в руках, шановний читачу, побачила світ виключно завдяки жертвовності та патріотичній настанові двох українців з діаспори. Іван Український і Тарас Мирний мешкають в різних державах, які розташовані на різних континентах. Різняться вони і за віком, і за соціальним статусом, зрештою, їх життя докорінно відмінне через країни проживання. Адже Іван Український живе у США, а його співавтор у Казахстані. Та прагнення прислухати рідній землі, а також ідеалам Соборної Незалежної України поєднало цих людей для написання гострої і правдивої книги. Автори зізнаються в тому, що «... завдання цієї праці не є всебічний аналіз історичних подій, а радше – наведення фактів російського геноциду українського народу».

А за умов гібридної, зокрема інформаційної війни, що зараз триває на території нашої держави, особливо зрозуміло, наскільки важливо розвінчати деякі історичні мітологєми. Саме аргументованому розвінчанню міту про «братські» стосунки між російським та українським народами і присвячена робота Івана Українського і Тараса Мирного. Попри скромний наклад видання «ПРО ЗЛОЧИНИ «БРАТНЬОГО» НАРОДУ. РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА ЧИ ПРОДОВЖЕННЯ РОСІЄЮ УКРАЇНСЬКОГО ГЕНОЦИДУ?», ця книжка є вагомим внеском в ідеологічну боротьбу з проросійською пропа-

гандою. Книга багата ілюстративним матеріалом, що робить її ще цікавішою в очах широкого кола читачів, які цікавляться історією, на яких розраховане це науково-популярне видання. А ще це видання допоможе офіцерам під час розмови з солдатами української армії на важливі теми, пов'язані з історією нашого народу. Адже видання в стислій форміщо систематизує найважливіші події протягом складної історії нашої країни та наводить багато фактичного матеріалу, дуже потрібна на сьогодні нашому суспільству. Ця книга показує що справжнє єство українсько-російських взаємин полягало в московській експансії на українські землі. «Сучасна війна» вписана в контекст всіх попередніх війн і геноцидів показано, що Путін не придумав нічого нового. Всі ті стратегії, які він використовує, вони вживалися російськими шовіністами і раніше. Ця книга може зацікавити будь-якого читача. Вона покликана сприяти тому, щоб українці викинули на смітник цю дружбу з Московією і побачили, що Росія весь період намагалася поглинути Україну.

*Фідель Сухоніс,
шеф-редактор журналу «Бористен»*

Ця стаття є дискусійна. Тому впевнений, що буде багато критиків, а то й опонентів, тому постараюсь якнайкоротше доказати фактами правдивість наведених нижче тверджень.

Стаття задумана для всіх тих, хто не знають історії обох наших народів – українського і російського. А якщо навіть і знають історію, викладену російськими істориками, то вона є писана на догоду їхньому імперському «баченню».

Слово «геноцид» у сучасному словнику означає: *«цілеспрямовані дії з метою знищення повністю або частково окремих груп населення чи цілих народів за національними, етнічними, расовими або релігійними мотивами».*

Коли розглядати застосування московського геноциду в Україні, то стає очевидним, що всі ці «цілеспрямовані дії» мали одну мету: систематичне нищення Українського народу, в тому числі й у найбільш підступний спосіб – трьома Голодоморами.

Звісно, Москва творила геноцид в Україні впродовж багатьох століть. Інформації на цю тему є доступні в різних історичних дослідженнях та працях, але завдання цієї статті полягає в тому, щоб зібрати їх у стислій формі для легшого розуміння багатьох трагіч-

них історичних подій і довести, в який брутальний спосіб вони робилися на шкоду саме українцям.

Було б несправедливим засуджувати всіх росіян у злочинах проти Українського народу, бо багато хто з них не були (і зараз не є) згідні з рішеннями та діями їхньої владної верхівки, але вони перебувають у меншості й не мають на неї впливу.

* * *

Нагадаю, у X столітті за Володимира Великого Київська Русь уже була християнською. Приймавши Християнство, князь Володимир у 988-му році хрестив киян у водах Дніпра і будував могутню державу. Державотворчу справу батька продовжував його син Ярослав Мудрий, після кончини якого у 1054 р. міжусобиці та війни Ярославових синів підштовхували країну до занепаду.

По смерті київського князя Святополка і повстання киян у 1113 р. великокняжий стіл обійняв Володимир Мономах, який княжив до 1125 року. Зробив він це не по-насильницькому, а на запрошення київських бояр, тим самим виявивши прихильність до демократичного способу організації суспільного устрою. Ставши князем Київським, Мономах зумів відновити політичну єдність більшості руських земель.

Централістську політику продовжував також його син Мстислав (княжив у 1125-1132 рр.). Але йому випало бути останнім з київських князів, при яких Київська держава зберігала свою єдність.

Незважаючи на роздроблення, на землях Південно-Західної Русі продовжується формування української народності й української мови. У 1187 р. у Київському літописі вперше з'являється термін «Україна».

Про походження назви «Україна» є кілька версій. Одні вчені виводять її від слова «край» («кінець») зі значенням: «окраїнна земля, земля, що лежить скраю». Інші вчені пов'язують походження цієї назви зі словом «край – країна». За третьою гіпотезою вона походить від дієслова «украяти» – «відрізати», тобто означає: частина «украяної» землі (відділеної) від цілого. Так назва «Україна» стала етнонімом наших земель.

У XII столітті на північ і на схід від Києва виникають інші слов'янські князівства: Новгородське (від 1136 р.) та Володимиро-Суздальське (від 1157 р.). Саме з останнього сто років пізніше утворюється Московське князівство (від 1263 р.). яке називали ще – Московією.

Першим князем Московії був власне засновник Москви – Юрій Довгорукий. Його сина (він же внук князя Мономаха) князя Суздальського Андрія Боголюбського можна вважати чи не найпершим катом українського (тоді – давньоруського) народу. Бо саме він першим влаштував справжній геноцид, захопивши Київ у 1169 році. Боголюбський зі своїми грабіжниками вщент пограбував Київ, навіть вкрав і вивіз образ чудотворної ікони Божої Матері. Місто він спалив, а людей по-дикому і нещадно знищив. Примітною ри-

сою цього жорстокого злочину, що залишилась при-
таманною Росії й у подальші часи, була така: викону-
вати злочини таємно, вночі, старанно приховуючи
свою причетність до них.

Користуючись ослабленням Київської Русі–
України, татарський хан Батий у 1240 році напав і
знищив Київ, забравши багато людей у полон (ясир).
Після такого терору Русь довго не могла прийти до
власних сил. В історичній науці побутує думка, що
захоплення Києва у 1240 р. було останнім ударом по
руських (українських) князівствах, після чого вони
потрапили під владу чужинців, а загалом спостерігав-
ся лише занепад, який тривав кілька століть.

* * *

Дійсно, після зруйнування Києва – від середини
XIII ст. аж до першої половини XVII ст. – збереглася
вкрай незначна кількість документальних свідчень,
що допомогла б реконструювати історичний процес
на руських (українських) землях того часу, який мож-
на назвати «темною добою».

**То був період розвитку та укріплення феодалізм-
у й покріпачення селянства. Для українського
народу в тому часі окупантом було польське королівство, яке окупувало більшу частину українських земель та у найжорстокіший спосіб утримувало українське селянство у кріпацькій покорі.**

Кріпак не мав жодних прав і сам був власністю
свого пана. Волелюбні українці, які не хотіли корити-

ся такій нарузі, таємно втікали від панів за пороги Дніпра – на Січ, бо там ще існувала Воля. Внаслідок цієї жорстокості та завдяки волелюбству селян, зростали сили на Січі та в козацьких полках.

За перебігом подій пильно слідкував молодий і досвідчений полководець Богдан Хмельницький, якого полюбило козацтво й обрало своїм Гетьманом. Б.Хмельницький добре розумів, що національне та релігійне гноблення українського народу магнатами польської феодальної держави є загрозою існуванню української нації.

До того долучилась ще особиста образа Хмельницького. Польський шляхтич Даніель Чаплинський зі своїми слугами пограбував та зруйнував його родинний хутір Суботів, жорстоко побив його малолітнього сина і викрав красуню Мотрону, з якою мав намір одружитися гетьман, бо його перша дружина померла. Але всі спроби Б.Хмельницького повернути жінку були безуспішні. Його звернення до суду й навіть до короля з вимогами покарати нападника не мали результатів.

Усвідомлюючи, що своїми силами йому не подолати могутньої Польської держави, Б.Хмельницький звернувся до Москви по допомогу. Під час Переяславської Ради 8 січня 1654 р. на вимогу московських послів він змушений був присягнути на вірність цареві московському Олексію. Цим усним договором Україна погоджувалась прийняти протекторат царя і зобов'язувалась сплачувати данину. Але царські послы ві-

дмовились присягнути у відповідь, що непокоїло Богдана. Відтак відмовились підписати угоду Митрополит Київській, полковник Іван Богун, а також Уманський і Брацлавський полки.

Пізніше, у березні 1654 р., угоду було закріплено письмовим договором. Маючи цю домовленість із союзною Росією, Б.Хмельницький навесні розпочав війну проти Польщі. Об'єднані сили звільнили Лівобережну Україну та вигнали всіх польських феодалів. Військо Б.Хмельницького успішно йшло вперед.

Але тривало це недовго, бо Москва зазвичай не дотримувалася жодних своїх договорів.

Коли Польща в 1656 р. була близька до капітуляції, Москва підписала підступний Віленський мирний договір із Польщею, що стало несподіванкою для Б.Хмельницького.

Переговори у Вільно (нині – м.Вільнюс, Литва) тривали протягом серпня-жовтня 1656. Українська делегація на вимогу сторони Речі Посполитої не була допущена до участі у виробленні умов Віленського перемир'я, а висунуті перед тим гетьманом Богданом Хмельницьким пропозиції були відкинуті. За угодою припинялися воєнні дії між Річчю Посполитою і Московією, та обидві країни зобов'язувалися не розпочинати переговорів про мир зі Швецією.

Московсько-польський мир порушував Переяславську угоду. Москва ставала союзницею Речі Посполитої. Крім того московсько-польський союз був спря-

мований проти нового союзника України – Короля шведського Карла Густава.

Цар переслав боярами повідомлення до Б. Хмельницького, що буде збройно захищати Польщу як свою територію, і радить йому зупинити наступ. Віленський мир викликав обурення Гетьмана та козацької старшини.

У відповідь на зраду Москви Б.Хмельницький того ж року підписав союзну угоду зі шведами, які вже вели війну з Польщею. Москва, як союзник Польщі, виповіла війну Швеції.

В міжчасі об'єднані козацькі сили зайняли Галичину і взяли в облогу Львів. Досить тривала облога Львова дала можливість полякам підкупити татар, і ті перейшли на бік поляків. Зменшені сили облоги та інші непередбачувані причини змусили Хмельницького відступити на схід.

Це зображення тогочасних воєнних подій дає нам можливість прискіпливіше придивитись до московських таємних планів, що продовжували український геноцид. Москалі добре знали план Б.Хмельницького про українську національну революцію, щоб звільнити всі українські землі та створити незалежну Українську Державу. Вони знали, що зупинити повстанський дух можна тільки знищенням українських людських сил, і що цю можливість їм дає союз із Польщею проти сил Б.Хмельницького.

Саме цей договір можна вважати початком планового й інтенсивного нищення Українського

народу, в основному чоловіків. Також від цього часу в московській історіографії дуже рідко подається чисельність людських втрат, тобто скільки українців загинуло.

Остання поразка гетьманських сил, оточених поляками під Чорним Каменем, сталася в липні 1657 р. Внаслідок цього полковник Д.Ракоци, який керував військом, змушений був здатися й підписати мирний договір із Річчю Посполитою.

Ця поразка була останнім цвяхом у труну великого Гетьмана Хмельницького, який помер 6 серпня 1657 року. Потім понад два століття продовжувалась в Україні «чорна доба», яку хитро використовували агресивні сусіди.

Після смерті Б.Хмельницького Москва розпочала наступ на суверенітет козацької України. Москва постійно порушувала Переяславські угоди з метою ліквідації автономії Гетьманщини, при цьому діяла підкупам та нацькуванням старшин проти козаків та козаків проти старшин.

Також можна сказати, що після смерті Б. Хмельницького закінчилась ідея української революції національного визволення.

Україну було насильницьки поділено на Лівобережну – на поталу Москві та на Правобережну – на знущання Польщі. Москва користувалась нищівними методами підкорення населення, а Польща – асиміляційними та каральними заходами. Але спільною для обох метою було привласнення українських земель.

Під час гетьманування наступника Хмельницького – Івана Виговського – міняється політична ситуація. Знаючи московську жадобу до привласнення українських територій та останню зраду України, він більше орієнтувався на Польщу, що дуже непокоїло козацьку старшину і духовенство, з яких скоро сформувалася антигетьманська опозиція.

Ще більше непокоїв Москву Гадяцький союз із Польщею, тому цар Олексій вирішив присмирити гетьмана І.Виговського і вислав стотисячну армію під командою відомого полководця князя Трубецького. Проте І.Виговський підписав союз із шведами та покликав на допомогу татар.

Бій І.Виговського з військами Трубецького відбувся біля Конотопу, в якому Трубецький зазнав великої поразки, втративши понад 50 тисяч війська. Це була найбільша перемога у всіх війнах із Московією.

Смерть спіткала І.Виговського, коли він поїхав без охорони до свого приятеля в село Вільховець під Києвом. Гетьман не знав, що за ним весь час стежив його колишній приятель С.Маховський з козаками. Він увійшов до хати і оголосив І.Виговському, що має наказ стратити його за зраду. Гетьман просив дати час на прощання. Передумавши, він рішив просити священника на останню сповідь, плануючи тим передати вістку про себе. Та коли гетьман з'явився у дверях, вояки С.Маховського кількома кулями вбили його. Так передчасно відійшов у вічність другий патріотичний гетьман, який мріяв про звільнення України від окупантів.

Після невдачі І.Виговського Москва вирішує остаточно знищити Русь. Князь Баратинський по дорозі на Київ повісив три тисячі чоловік, вирізав в Україні близько 15 тисяч українського населення та просив дозволу в царя висікти всіх українців на 150 верст навколо Києва.

Це було продовженням розпочатих Москвою підступних та нищівних процесів проти Українського народу, які тривають до наших днів.

Не було набагато кращим для України тогочасне польське королівство, яке часто змагалось із Москвою у поневоленні всієї України. Тобто, якщо не досить було цих двох ворогів, то ще й свої з'являлись – мабуть, із Юдиної клятви, незгоди, зради та продажності, які сприяли ворожим силам пригноблювати страждаючий наш народ.

Крім того, вже на початку XVII століття почався наступ московської суворої русифікації проти українських культурних надбань. Насамперед йдеться про наказ Синоду, адресований митрополитові України, – позабирати всі книги старого українського друку зі всіх церков і завести московські видання. А вже 1627 р. був наказ царя Олексія – зібрати всі українські книги й спалити. Тоді у Москві було спалено «Учительні Євангелія» К.Транквіліона-Ставровецького та «Катехизис» З.Густановського.

За гетьманування Павла Тетері, який симпатизував то козакам, то полякам, також не було жодних великих змін. Зрештою, не діставши підтримки уряду Речі

Посполитої, П.Тетеря схилюся на бік Османської імперії, виїхав туди, але незабаром помер.

Про царського гетьмана Івана Брюховецького на Лівобережній Україні можна відзначити лише один позитивний епізод. У 1668 р. він скликав козацьку раду, на якій вирішено було «відірватись» від Москви та створити свою власну державу.

Однаке після очищення від ляхів Правобережної України, на Лівобережжі зустрілись кандидат на гетьмана П.Дорошенко і гетьман І.Брюховецький. За переказами згадується, що через помилковий рух рукою П.Дорошенка його люди замордували гетьмана І.Брюховецького. 7 червня 1668 р. його поховано з усіма почестями у Соборній церкві у м. Гадячі.

* * *

Закликаю читача взяти до уваги нижченаведений перелік підступних дій з боку Московщини.

Впродовж кількох років, москалі винищують майже всіх соратників Б.Хмельницького. Приблизно в цей же час московська армія у поході на Львів зруйнувала й спалила всі міста і села у віддалі 50-60 кілометрів від головної дороги походу. І при цьому немає згадки про людські жертви. Хіба ж це не є акт геноциду?

За наказом Москви у 1665 р. гетьман Брюховецький віддав усі міста Лівобережної України під владу московських воєвод.

У 1672 р. позбавленого гетьманства Д. Многогрішного і заслано в Сибір за дружні стосунки з П. Дорошенком.

У 1677 р. за наказом патріарха Іоакіма було видерто з українських книжок сторінку, яка начебто була несумісна з російською.

У 1685 р. скасовано автономію української церкви і встановлено контроль московського патріарха над релігією, освітою та культурою України.

У 1693 р. Московський патріарх заборонив Києво-Печерській Лаврі друкувати будь-які книжки українською мовою.

Наведемо й ще один злочинний акт геноциду. Під час будівництва Санкт-Петербурга, розпочатого в 1703 р., загинули від 20 до 25 тисяч козаків та селян.

Продовження геноциду відбулося й у 1704 р. кривавим придушенням антипольського повстання Семена Палія та масовим знищенням сіл та міст ще перед переходом І.Мазепи на бік шведів.

У цьому самому році москалі зруйнували столицю козацтва Батурин та вирізали всіх мешканців міста – в більшості жінок та дітей. Також знищили понад 15 тисяч біженців, які переховувались у місті, а саме місто пограбували і спалили. Так виглядала справжня картина «переможців».

У 1709 р. Московщина збільшила податки на 400% від одного дому. З церкви св. Василя було зроблено військовий склад. Того ж року кривавий цар Петро I

наказав захопити Січ і стратити кожного запорожця. Схопленим запоріжцям обдирали голови, тортували та завдавали різних тиранських смертей, яких навіть за поганських часів не практикувалось.

Чи не є це планове народовбивство – геноцидом?

У 1713 р. кривавий цар Петро I привласнює собі нашу тисячолітню історичну та духову спадщину й нашу назву «Русь», назвавши побудовану ним імперію – «Русія» або «Росія».

У 1718 р. московити спалили книгозбірню Києво-Печерського монастиря (яка збиралась 700 років). Указом Петра I від 1720 р. заборонено друкувати будь-які книги крім церковних.

У 1734 р. цариця Анна наказувала губернаторові України князю Д.Шаховському вживати всіх заходів, щоб женити москвинів в Україні з українками.

У 1734-1740 рр. – друге скасування гетьманства і утворення Гетьманського Уряду під керівництвом московського намісника.

Правління Катерини I виявилось для України ще більш жорстоким у порівнянні з її попередниками. Про це свідчать: наказ про цензурування книжок, заборона привозити західноєвропейські вироби, заборона українцям продавати до Європи бурштин та поташ тощо.

У 1736 р. Москва призначила правителем України князя Баратинського, першими кроками якого на цій

посаді були арешт міської управи Києва та вивезення архіву до Петербурга, щоб кияни забули свою історію й не мали б архіву.

* * *

А ось ще один список заподіяних злочинів українського геноциду.

У 1735-1739 р. близько 100 тисяч козацтва та селян було вислано на московсько-турецьку війну, в якій згинуло 35 тисяч українців.

У 1738 р. українцям було заборонено продавати коней до Європи, дозволялось тільки до Москви.

У 1740 р. московські агенти викрали племінника Івана Мазепи – Андрія Мазепу – з Гамбурга й замордували його.

У 1743 р. москалі зібрали старі церковні українські книги й спалили їх!

У 1748 р. за наказом Московського Синоду в Києво-Могилянській Академії та у всіх школах України впроваджено тільки російську мову навчання. В результаті цього на Лівобережній Україні зникло 866 українських шкіл.

А скільки було українських жертв в 1750 р. під час придушення москалями антипольського повстання на Правобережній Україні! І про це немає належної інформації.

У 1752 р. із 100 тисяч вільних козацьких господарств залишилось 959, інші були відібрані та передані присланим москалям.

У 1753 р. ще 40 тисяч селян, переселених з московщини, отримали даром землі над Дністром, відібрані в українців.

У 1762 р. Катерина II закликала європейців оселятись у південній Україні.

У 1762-1763 рр. Катерина II видала два маніфести колонізації України чужинцями.

У 1764 р. відбулось скасування Катериною II українського гетьманства та Гетьманської держави. З цією метою слобідське козацтво було скасоване, замість полкових запроваджувались губернські канцелярії. Зрештою було створено Слобідсько-Українську губернію. Цього ж року указом Катерини II ліквідовано монастирські землеволодіння, а на утримання монастирів уряд надавав милостиву пожертву.

У 1768 р. московські війська придушують повстання Гонти і Залізняка на Правобережній Україні через підступне й зрадницьке їх захоплення. Полковник Гур'єв з'явився до повстанців з полком донських козаків як спільник у боротьбі з ляхами, та після пиятики вночі захопив у таборі 900 повстанців. Москалі з ляхами били киями українців до оголення кісток, з живих здирали шкіру, палили, саджали на палі та повізрячому четвертували. То був кінець Гетьманської держави на Правобережжі.

У 1772 р. за планом Бакуніна відбулося заселення малородючих кримських степів українцями, а на їхні місця переселили росіян із Росії. За короткий час із півдня сучасної України виселили 32 тисячі душ чоловічої статі.

Слід пам'ятати також, що москалі перемогли у російсько-турецькій війні 1768-1774 рр. в тому числі завдяки козацькій допомозі. Але оскільки після цієї перемоги вже й саме козацтво більше не було потрібним Катерині II, то у квітні 1775 р. князь Потьомкін на засіданні імператорського уряду виступив з планом ліквідації Запорозької Січі.

У червні 1775 р. стотисячне російське військо, що поверталось з османського фронту, оточило Січ. Не маючи сил боронитися, кошовий отаман Петро Калнишевський змушений був здати фортецю без бою. Більшість козаків були вислані до Сибіру, їхнє майно розграбовано, а 85-річного гетьмана заарештовано й відправлено у Соловецький монастир на довічне заслання, де він і помер на 113-му році життя.

У 1776 р. царський уряд знов відібрав землі у 25 тисяч заможних козаків і роздав москалям.

Слід пам'ятати, що перше покріпачення на знесиленій українській народ Москва накинула в 1780-1783 рр. І це тоді, коли навіть татари скасували рабство у 1771 р., а у 1780 р. його не стало в Австрійській імперії.

У 1781 р. в Україну знов прислали 50 тисяч москалів і даром роздали їм землі.

У 1782 р. Указом Катерини II заведено російську мову у всіх школах імперії.

Від 1783 р. – уведено закріпачення селян Лівобережної України.

У 1785 р. за наказом Катерини II у всіх церквах імперії почала правитися служба Божа російською мовою.

У 1786 р. московський губернатор в Україні Потьомкін звітує Катерині II, що армія забирає свавільно у місцевих людей зерно, худобу, харчі, одяг, а хто протестує, того «б'ють, інколи й до смерті».

Зважаючи на все це, не виглядає випадковим те, що у порівняльному словнику всіх мов, виданому в 1789 р., українська мова зазначена як російська, помішана з польською.

У 1793 р. москалі придушили повстання у селі Турбаї й жорстоко покарали селян. Більше двох десятків померли, інших розстріляли, а решту вислали у Сибір.

У 1797 р. в Україні запроваджено 25-річне рекрутування до царського війська. І всі ці роки рекрути мусили воювати за своїх гнобителів. Цього ж року від хвороб, голоду та на полі бою загинули тисячі кубанських козаків, яких москалі погнали на завоювання Персії.

У 1804 р. Указом царя заборонено вивчення української мови. Перепис 1897 року показав, що зі ста осіб письменними були тільки 13.

У 1812 р. за участь козаків у війні проти Наполеона москалі обіцяли повернути козакам самоврядування. Українці сформували тоді 15 кінних полків, але за два роки після перемоги московити повернули козаків у підневільний стан.

У 1819-1829 рр. внаслідок посилення гніту покріпачених українців селяни відповіли численними повстаннями, які жорстоко придушувалися москалями.

Після придушення Чугуївського повстання в 1819 р. 273 чоловік засуджено на кару смерті, решту відправлено до Сибіру.

Після Уманського повстання 1826 р. жорстоко покарано 150 чоловік. Цього ж року після Шебелинського повстання московська дивізія оточила беззбройних селян, артилерією забили 109 осіб та 143 віддано до суду, багато страчено або відправлено на Сибірську каторгу.

У 1830 р. під час польського повстання москалі знову дали надію на повернення автономії. Українці й цього разу створили 8 кінних полків, але повстання придушили, а козаків москалі обдурили.

У 1830-1835 рр. спалахнуло повстання Устима Кармелюка проти московської кріпацької системи. Народного месника було підступно вбито 22 жовтня 1835 року.

У 1839 р. ліквідовано українські греко-католицькі церкви на окупованій Москвою Правобережній Україні. Багато християн і священників було забито, 593-ох

із них – заслано до Сибіру, а замість них прислано батюшків-наглядачів у рясах.

У 1847 р. Московщина позабирала з книгарень в Україні всі друковані українські книжки й попалила. Цього ж року розгромлено Кирило-Мефодіївське товариство (братство), арештовано його учасників, в тому числі Тараса Шевченка, й відправлено у віддалені губернії Росії.

У 1863 р. Валуєвським указом у Російській імперії заборонено друкувати книги українською мовою.

А 18 травня 1876 р. видано таємний Ємський указ Олександра II про заборону ввезення до імперії з-за кордону українських книг і брошур для театру.

У 1881 р. заборонено в українських церквах виголошувати проповіді українською мовою.

У 1888 р. указом Олександра III заборонено вживати українську мову в офіційних установах, навіть заборонялося хрещення дітей українськими іменами.

Саме таким чином Росія намагалась прискорено знищити все українське, щоб не залишилось жодних слідів від Козацької держави.

Найбільшою перешкодою в цьому була Західна Україна, яка хоча й не була вільною, але мала набагато більше вольностей в Австрії, що певним чином впливало й на Східну Україну.

Загалом подібні великі й малі протиріччя між країнами й народами сприяли утворенню міжнародних

блоків, що зрештою творило передумови для початку деструктивної Першої Світової війни.

* * *

Можливо, хтось не згодиться з правдивою тезою, що і Перша Світова, й Друга Світова війни здебільшого виникли через бажання загарбників панувати на українських родючих землях, а живучий там нарід використовувати як невільників.

Якщо уважніше придивитися до стосунків імперських держав, то вже на початку ХХ ст. відчувалося, що велика війна за сфери впливу між ними – неминуча. Зокрема імперська Москва так і шукала причин, щоб приєднати до себе Буковину, Галичину та Бессарабію, які були під владою Австро-Угорщини.

Чи то був збіг обставин, чи спланована акція, але вбивство спадкоємця австрійського престолу ерцгерцога Франца Фердинанда під час його перебування в столиці Королівства Сербія запалило вогнище Першої Світової війни.

Після того вбивства спочатку Австро-Угорщина 28 липня 1914 р. розпочала війну з Сербією. Потім війну Російській імперії оголосили Німеччина (1 серпня 1914 р.) та Австро-Угорщина (6 серпня 1914 р.). Скоро до них приєдналася третя союзниця Німеччини й Австро-Угорщини – Італія. Цей так званий «Троїстий союз», у свою чергу, був спрямований проти блоку країн «Антанти» (Франція, Росія, Велика Британія).

А далі по черзі все більше країн втягувалися в цей величезний світовий збройний конфлікт, що тривав до листопада 1918 р. Протягом чотирьох років побоїща участь у ньому взяли 38 держав із населенням близько півтора мільярда людей, що становило приблизно 75% тогочасного населення землі. За офіційними даними у Першій Світовій війні загинуло понад 10 млн. людей, а ще 20 млн. було поранено, не враховуючи полонених.

Тут слід наголосити, що в цій війні нас особливо цікавить, скільки ж втрат у людях зазнав бездержавний український народ. У російській армії знаходилось понад 4 мільйона українських вояків. В Австрійській армії – 300 тисяч етнічних українців. На фронтах дуже часто брат ішов проти брата і було багато випадків, коли вояки через це відмовлялися брати участь у боях. Однак ніде не знаходимо точного числа українських жертв серед цивільного населення. Кількість військових втрат серед українців за документальними даними склали: У російській армії – 392 тисячі жертв, у австрійській армії – 92 тисячі.

Австрійські збройні сили, які начисляли 830 тисяч вояків, не зуміли втримати фронт проти 700 тисяч росіян і були змушені 21 серпня 1914 р. здати Львів, а 22-го серпня – місто Галич та Східну Галичину. В цій великій поразці Австрія втратила близько 400 тисяч вояків та 400 гармат.

Не менше потерпіла й Україна у боях за Галичину. Було зруйновано понад 40% господарств та житлових

будинків, 5 мільйонів промислових структур, залишилось без коней багато господарств та 38,7% всього працездатного населення.

У підсумку всі ці людські жертви та матеріальні втрати на українській території можна вважати не тільки втратами війни, а також жертвами московського геноциду.

Ще більшим підтвердженням московського геноциду є жахливі дані, які свідчать, що за останній рік Першої Світової й подальших років російсько-української війни (яку ще називають «Громадянською»)– від 1917 до 1921 рр. – українські втрати в Наддніпрянській Україні начисляли 2 млн. 647 тисяч, а в Галичині – 478 тисяч чоловік.

Нагадаю, вже на початку Першої Світової війни, коли у серпні 1914 р. російські війська зайняли Галичину, Росія від перших днів окупації впровадила свою адміністрацію, яка жорстко наводила свої закони й порядки. Проросійські москвофіли та так звані «кацапи» щиро допомагали російській адміністрації в арештах свідомих людей.

У школах було впроваджено тільки російську мову, прибулі батюшки відправляли Богослуження також російською, у всьому суспільно-громадському житті прискорено проводилось зросійщення українців, навіть давали дарові лекції з російської мови для старших. А від 18 вересня того ж року за наказом окупаційної влади закрито всі українські газети й журнали.

В цілій історії не знаходимо подібного випадку, щоб за 9-місячну окупацію можна було знищити цілу країну духовно, морально та фізично. Щоправда, на західноукраїнських землях це повторилося в ще більш жахливий і нищівний спосіб у 1939 р. з приходом туди вже московсько-радянських сталінських сатрапів, про що нижче буде йти мова.

Якщо наступні факти не підтверджують інтенсивну дію московського геноциду в Україні, тоді можна повірити, що москалі живими йдуть до неба. Так у часі їхньої окупації у Львові безпричинно арештовано за «кацапськими» порадами 1200 українців, вивезено вглиб Росії 578 українців, з них 34 греко-католицьких священиків, у Львові проведено 400 обшуків та арештовано 800 осіб. Не було пощади і для Митрополита Андрея Шептицького, якого арештували і вивезли до Росії. А 27 вересня 1914 р. російське військо провело на окупованій території антисемітський погром, число жертв якого невідоме.

Залишаючи Львів під тиском Австрійської армії 22 червня 1915 р., махаючи руками, москалі прощались: «не журіться, ми ще повернемось». Нищівні процеси продовжувались «братнім народом» по всій українській території, де тільки вступила їхня нога, аж до 17 лютого 1917 р. І тільки вибух першої «буржуазної» революції у Петербурзі та Москві ненадовго їх припинив.

* * *

Російська лютнева революція 1917 р. стала поштовхом для національних визвольних рухів, в тому числі й на українських територіях.

У великих містах України про події в Петрограді (Петербурзі) стало відомо вже наприкінці лютого – початку березня. За кілька днів звістка про повалення царату поширилася по всій Україні. У містах і селах відбувалися багатотисячні мітинги й демонстрації, учасники яких вітали революцію в столиці імперії й вимагали ліквідації в Україні старої адміністрації. Тимчасовий уряд вважав себе правонаступником царського уряду і прагнув зберегти контроль над усіма територіями імперії, у тому числі й над Україною.

Тим часом в Україні, як і в Росії, активізувалися різноманітні партії, в тому числі й національні. Зокрема в Києві 17 березня 1917 р. на зібранні представників громадських організацій було створено Українську Центральну Раду (УЦР) на чолі з відомим науковцем і громадсько-політичним діячем М.Грушевським. Вона стала першим українським парламентом, представницьким органом всіх політичних сил, і мала визначити майбутній статус України.

Один із політичних лідерів того часу, засновник «Української народної партії» Микола Міхновський (автор гасла: «Самостійна Україна – від Сяну по Кавказ!»), пропонував негайно проголосити самостійність України як держави. Проте його опоненти – В.Винниченко та Д.Дорошенко – вбачали за доцільне

українізувати українське суспільство поступово, крок за кроком обстоюючи національні народні надбання парламентським шляхом. Об'єктивно оцінюючи слабкість української державності перед зовнішніми ворогами й перед Росією, вони виступали за Українську автономну республіку в складі Російської Федерації.

У виданих Центральною Радою перших трьох урядових Універсалах не було й згадки про українську незалежність. І тільки щойно після виходу більшовицьких делегатів зі складу УЦР та створення у Харкові окремого більшовицького уряду, напередодні громадянської війни з більшовиками Центральна Рада 22 січня 1918 р. ухвалила найважливіший за історичним значенням свій документ – Четвертий Універсал, в якому проголосила **Українську Самостійну Соборну Державу Українського Народу**.

Тут слід звернути увагу на кілька цікавих феноменів щодо тогочасних процесів творення Уряду та формування державної структури попри величезні труднощі й зовнішні перешкоди. Дійсно є дивом, що, незважаючи на понад 300-літнє московське поневолення, знуцання, мовне переслідування, жорстоку асиміляцію та нищення інтелігенції – нарід український у важливу вирішальну хвилину відродився у своїй національній свідомості й став готовий іти на всі посвяти в обороні народної екзистенції й волі.

То дійсно було чудом. І саме воно може стати для сучасних політиків чи не найкращим прикладом справжнього доленосного пробудження національної свідомості для плідного державотворення.

На хвилі цього пробудження Український Уряд зробив великий внесок на користь утвердження української державності, домігшись підписання 9 лютого 1918 р. Берестейського мирного договору з Німецькою та Австро-Угорською імперіями. Підписання цього договору засвідчило міжнародну правочинність УНР, яку було визнано незалежною рівноправною державою, обидві імперії зобов'язувались допомагати їй у війні з більшовицькою Росією. Однак, хоча договір мав велике політичне значення, він не став корисним на практиці, бо німці були більш зацікавлені у власних інтересах, ніж у допомозі Україні.

Уряд УЦР проіснував лише до 29 квітня 1918 р. і встиг у останній день своєї дії схвалити найважливіший законодавчий акт – Конституцію Української Народної Республіки, яка утверджувала республіканську форму держави з парламентарно-демократичним устроєм.

Але цього ж дня за допомогою німецького війська, яке на прохання УЦР частково окупувало територію України, щоб вберегти її від більшовиків, – у Києві стався переворот. До влади прийшов гетьман Павло Скоропадський, він розпустив Уряд УЦР та скасував всі його рішення й постанови. Нові його закони і нахил до співпраці з Москвою викликали в народі велике обурення. Після семи місяців гетьманування П.Скоропадський, наляканий створенням альтернативного Уряду – Директорії – зрікся гетьманства й втік із Києва.

Новоутворена Директорія УНР на чолі з Володимиром Винниченком та Головним Отаманом Симоном Петлюрою за два роки свого існування – з 14 листопада 1918 р. по 10 листопада 1920 р. – прагнула перетворити революційний імпульс часу на користь українського селянства й простих трудівників, яких століттями гнобили чужинці на рідній землі.

Зокрема одним із перших дій Директорії була експропріація державних, церковних та поміщицьких земель для перерозподілу їх серед селян. Крім того, Директорія мала намір позбавити промислову й аграрну буржуазію виборчих прав, владу на місцях передбачалося передати Трудовим радам селян, робітників та трудової інтелігенції.

Саме через такий радикалізм Директорія залишилася без підтримки переважної більшості спеціалістів, промисловців і чиновників державного апарату. А революційна стихія селянства виявилася неспроможною протистояти наступові військ вже червоної Московії й стала перероджуватись у руйнівну анархію. А це, у свою чергу, розширювало простори для більшовицької агітації та агресії на українських теренах.

Наприкінці грудня 1918 р. Директорія запропонувала Раді Народних Комісарів вже радянської Росії (РРФСР) переговори про мир. Раднарком погодився на переговори попри те, що не визнавав Директорію представницьким органом українського народу. Під час переговорів російська сторона відкинула звинувачу-

чення у веденні неоголошеної війни, лицемірно заявивши, що ніяких регулярних російських військ в Україні немає.

Чи не нагадує нам цей епізод – хоч і минуло вже з того часу майже століття – поведінку сьогоденньої Росії, яка окупувала Крим і Донбас? Як бачимо, зухвала агресивність, підступне лицемірство й відверта брехливість і до цього часу залишаються притаманними рисами сучасної, вже путінської, Росії.

Директорія тоді не погодилася на запропоноване об'єднання з українським радянським урядом, створеним більшовиками у грудні 1917 р. в захопленому ними Харкові, й відмовилася прийняти інші вимоги, які означали б самоліквідацію УНР.

Отже, становище Директорії не було надійне: довготривала двофронтна війна з червоною Росією і Польщею, внутрішні економічні проблеми та фінансові труднощі – ослаблювали молоду державу.

Але найбільшим історично-політичним досягненням Уряду Директорії було домовлення та прийняття Українським народом Акту Злуки етнічних українських земель, що на той час знаходилися у кордонах Української Народної Республіки (УНР) та Західно-Української Народної Республіки (ЗУНР). Ця подія сталася 22 січня 1919 р. і відтоді золотими літерами вкарбована в нашу національну історію.

У війні з російсько-більшовицьким агресором, яка тривала з 1917 по 1921 рр., Україна зазнала незмірно великих втрат – як у людях, так і стосовно культурних надбань народу. Але ж знов, як і у випадку щодо Першої Світової війни, неможливо віднайти інформацій про кількість військових та цивільних жертв саме серед українців.

Є ще одне болюче питання, яке не можна замовчати. До цього часу велика кількість політиків засуджують українців у антисемітизмі, підтвердженням якого вважають і так званий Проскурівський погром (м.Проскурів – нині м.Хмельницький), що мав місце 15 лютого 1919 р. До цього часу не можна переконати політичних мужів, що до того зовсім не був причетний Уряд УНР С.Петлюри.

Чи був такий погром? Так, був! Це правда, якщо хто хоче її знати. Перед Проскуровом таборувала так звана Запорізька бригада 22-річного отамана Семесенка, яка з невідомих причин ніби отримала наказ отамана, бувшого напідпитку, убивати євреїв. Щодо єврейських жертв наводяться різні дані – від 1200 до 3000 осіб. Але С.Петлюру не можна засуджувати у таких злочинах, бо про його ставлення до євреїв говорять факти: неодноразово він віддавав накази про суворе покарання за погромне злочинство та інші злочини проти євреїв. Крім того, тільки в його уряді була окрема посада міністра єврейських справ, яку обіймав Абрам Ревуцький. Також в університеті Кам'янця-

Подільського була створена Кафедра єврейської історії та літератури, а 27 травня 1919 р. було створено спеціальну надзвичайну Комісію для розслідування єврейських погромів, яких на той час було багато, й у більшості випадків вони були спровоковані саме російською більшовицькою владою.

Мимоволі виникає питання, чому Росія не перестає поширювати свою брехливу пропаганду ще й з цього питання? Хіба ж російські пропагандисти забули, чи може не знають, що Росія – одна із трьох держав, у яких до більшовицької революції існувала заборона євреям на поселення у великих містах? Також варто пригадати їм, про відомий у світі чисто «расейський» клич: «бей жидов – спасай Расію!». Отже, накидати українцям звинувачення за єврейські погроми – то є брехня, або, якщо російською, – «ложь».

Безумовно, погроми не були рідкістю й на території України, але хто їх спричиняв? Точно не українці, бо вони не мали ані влади, ані зброї. То була справа рук окупантів. А хто були ті окупанти? Відповідь очевидна: росіяни, німці та поляки.

* * *

Нагадую, що завданням цієї праці не є всебічний аналіз історичних подій, а радше – наведення фактів російського геноциду українського народу.

На переконання згадуваного вище С.Петлюри метою життя людини є воля, а не її гноблення чи смерть. А ось одна з його цитат: *«Не сміємо своїм зневір'ям*

зневажити священну пам'ять лицарів, що поклали життя своє на олтар Батьківщини... Ти переможеш, Великий Народе Мученику, і переможеш не для того, щоб підбивати під себе чужі, не наші землі. Ти переможеш для спокійного будування могутньої держави України, для щасливої праці поколінь майбутніх. Спадуть віковічні кайдани зі стомлених рук твоїх, спадуть ганебні пута з величної постаті рідної матері – України. Минуть жахливі криваві роки боротьби і невпинна праця синів твоїх загоїть рани кривавої руїни, боротьба дасть пишні скарби для всіх народів світу, дасть спокій і щастя Великій Вільній Самостійній Україні.»

Росія жорстко помстилася українським патріотам за їхнє прагнення жити в такій Вільній і Самостійній Україні. А підтвердженням цьому нехай послужать наведені далі факти.

Чи не найпершою закордонною спецоперацією червоної Москви зі знищення політичних опонентів новоутвореного у формі РРФСР комуністичного режиму стало вбивство саме С.Петлюри (25 травня 1926 р., м.Париж, Франція). Про те, що це вбивство було організоване більшовиками, свідчив у Конгресі США колишній працівник КДБ Пьотр Дерябін, який перейшов на бік американців.

Чи хтось може заперечити, що навіть отаман Н.Махно не міг переконати російського агента Ш.Шварцбарда, що С.Петлюра не був причетний до єврейських погромів?

А чи неправдою є те, що особисто довірений агент Й.Сталіна П.Судоплатов вбив серед білого дня відомого діяча українського націоналістичного руху, полковника Є.Коновальця (23 травня 1938 р., м.Роттердам, Нідерланди) бомбою, замаскованою під коробку шоколадних цукерок?

Чи можна забути або пробачити російським душогубам убивство 5 березня 1950 р. у сутичці із загоном МВС біля Львова Головного Командира УПА генерала-хорунжого Романа Шухевича? Душогубам потрібно було кілька літ та кілька невдалих спроб, щоб його убити. Тільки за допомогою ката Судоплатова та підступною брехнею вдалося їм викрити криївку генерала. Але генерал не дав катам можливості знущатися над ним, одним пострілом у скроню відібрав собі життя. Це був геройський вчинок, бо стоячи перед десятками бандитів, міг легко відібрати життя ще кільком з них. Але не зробив цього, бо він був свідомий, що ті люди не хотіли його смерті. Вони були тільки виконавцями імперського наказу. До Львова прилетів тоді сам Микита Хрущов – майбутній очільник СРСР, а тоді секретар ЦК компартії, – щоб особисто переконатись у смерті «хитрого вовка».

Як душогуби боялися Р.Шухевича за його життя, то ще більше – після його смерті. Його тіло так і не віддали родині, а таємно знищили, й до сьогодні не вдалося відшукати місця його спочинку.

Тим часом Головне політичне управління Московщини прагнуло знищити увесь український револю-

ційний провід, в тому числі й закордоном. На черзі був голова Проводу ОУН Степан Бандера. Ще майже 9 років потрібно було російській розвідці, після вбивства Р.Шухевича, щоб підготувати цей злочин за допомогою спеціальної пістолі, зарядженої ампулою з отрутою (ціанистий калій). Вбивця – Б.Сташинський – виконав свій злочин на сходах біля квартири, де проживав С.Бандера. Російська пропагандивна машина тріумфувала, мовляв, С.Бандера згинув у внутрішньопартійній боротьбі за владу, на помсту за смерть ідеологічного свого противника Лева Ребета (хоча той теж був убитий тим самим Б.Сташинським за два роки перед вбивством С.Бандери).

Безперечно, фальшива пропаганда мала негативний вплив на роботу ОУН, але недовго, бо вбивця відчув, що за ним слідкує КДБ, щоб прибрати його й замести сліди. Тому він потай утік на територію Західної Німеччини, здався місцевій поліції й зізнався про вбивства Л.Реберта й С.Бандери. Правду кажучи, спочатку йому не повірили ані поліція, ані окупаційна американська влада. Повірили тільки тоді, коли добули з ріки Ізар спеціально виготовлену в Москві пістолі. По кількох роках ув'язнення вбивця зробив пластичну операцію й жив десь на волі.

Так тріумф злочинної радянської спецслужби щодо смерті С.Бандери став бумерангом трагічної поразки її брехливої пропаганди.

Згадані московські злочинні вбивства українських провідників та багато не згаданих тут випа-

дків нищення всілякими методами та засобами української інтелігенції підтверджують факти продовження їхнього геноциду щодо українського народу.

Тут можна пригадати, що це було притаманне московітам впродовж цілого ХХ століття. Із найбільш резонансних подій слід пригадати наступні:

- у 1914 р. заборонено царським режимом святкування 100-літної річниці Т.Шевченка;

- того ж року указом царя Миколи II заборонено українську мову та пресу;

- розгром Товариства «Просвіта», зруйнування бібліотеки Наукового Товариства імені Т.Шевченка і депортація свідомих українців до Сибіру;

- 29 січня 1918 р. – пам'ятна Битва під Крутами (300 київських студентів проти 5 тис. російської орди Муравйова);

- того ж року – другий наступ більшовицьких військ на Україну;

- у 1921 р. – розстріл більшовиками 359 полонених армії УНР;

- у 1921-1923 рр. – голод у степових районах України, спричинений політикою воєнного комунізму, внаслідок якого згинulo понад півмільйона селян;

- вересень 1929 р. – арешт визначних діячів Спілки Визволення України (СВУ) та Спілки Української Молоді (СУМ);

- у 1929 р. – початок колективізації та розкуркулювання в Україні. Виселення сотень тисяч українських заможних селян до Сибіру та на Далекий Схід;

- у січні 1930 р. – під шаленим тиском московської влади Надзвичайний Церковний Собор у Києві ліквідував УАПЦ, Всеукраїнську Православну Церковну Раду, припинив духовне керівництво митрополита Миколая Борецького та багатьох інших церковних діячів.

- у 1933 р. – здійснено погром українських діячів на Кубані;

- у 1932-1933 рр. – більшовицьким режимом організовано сумнозвісний Голодомор в Україні, внаслідок якого померло від 7 до 10 мільйонів українських селян. Тоді ж було здійснено масове переселення росіян у вимерлі українські села.

Правдивого числа жертв серед українців під час трьох Голодоморів, влаштованих протягом ХХ століття, ми ніколи не будемо знати. Крім того, довідуємось про ще одну невідому кількість жертв, про яку висловився сам Сталін. У праці С.Монтефюре «Сталін: царство червоного Царя» автор переповідає розмову Черчилля зі Сталіним, де Сталін оповідає, що найважчим у його житті, навіть багато важчим як Гітлерівська інвазія, була трагічна боротьба, в якій він мусив знищити 10 мільйонів кулаків (тобто селян): *«То був чотирирічний жах, якого абсолютно не можна було поминути. З ними не можна було дискутувати, частину вивезли на північ країни, а іншу частину вбивали. З ненависті селяни вбивали селян».*

Крім того, сидячи на дачі у Сочі, Сталін доручив Молотову і Кагановичу приготувати «драконське право», яке набрало чинності 7-го серпня 1933 р. Це був закон «про смерть за 5 колосків зерна» з колгоспного поля.

Хоч сучасна Росія й заблокувала своїм голосом в ООН визнання українського Голодомору у 1932-1933 рр., мовляв, «такого голоду не було, а була велика смертність через посуху», проте 17 держав визнали Голодомор геноцидом.

Безсоромна російська брехня, навіть перевищила людську уяву, хоч як вона вживала всіх заходів, щоб втримати свій злочин у таємниці. Москва навіть підкупила американського журналіста В.Дюранті у Москві, який писав у «New York Times», що такого голоду не було.

Але завдяки іншому журналісту Гарету Джоунсу, який переодягнувся на селянина і з камерою у мішку на плечах пішки пройшов кілька міст і 12 колгоспів, відомості про голод вийшли з таємничості, як спливає олива на поверхню води. Спостерігаючи страхітливі видовища, він робив фотознімки, що згодом стали незаперечними свідченнями найбільшого світового злочину.

Багато світових дипломатів спостерігали і підозрювали якісь злочинні процеси в більшовицькій країні, але конкретної інформації добути було неможливо. Советська влада наперед приготувала «виставу» для відвідин французької делегації, запропонувавши їм

«на власні очі» побачити працюючих трударів на полях, щоб переконатися у «брехливій пропаганді» про долю колгоспників. Поїзд зупинявся у трьох місцях, де делегати через вікна могли побачити щасливих, радісних та добре одягнених селян, які працювали й одночасно співали.

Навесні 1933 р. голод сягав свого найглибшого жахіття. Бригади комсомольців та кагебістів старанно «зачистили» всі села України, забрали все, що було їстівного, навіть те, що вже готувалось на кухні. Вони довгими гострими залізними дротами пробивали землю й шукали, чи немає захованих харчів. Вже не стало псів, котів, навіть і шурів немає, люди сушили кору з дерев, мололи і пекли коржі, що часто прискішувало їхню смерть. Голод охопив усю Україну, тіла голодуючих пухнули. Розум втрачав сенс з реальністю, внаслідок того все більше почали траплятися факти канібалізму (людодівства). Були випадки, що родичі поїдали своїх помираючих дітей та близьких.

Хрущов спочатку також не вірив чуткам про голод. Повірив лише, коли отримав листа від свого приятеля – голови Одеського осередку комуністичної партії Олексія Кириченка. Той писав, що поїхав на села побачити, як селяни перезимували. Коли зайшов до однієї хати, то побачив, що жінка тримала неживу дитину на столі і краючи її, говорила до неї, *«а тепер ми з'їли уже Марійку, засолимо Івася і переживемо ще якийсь час»*. Хрущов пише про це у своїх спогадах так: *«Коли згадую про це, то бачу цю страшну кар-*

тину у моїй уяві. Зі страхом я розказав про все Сталіну. По довгій мовчанці почув його хриплий голос « Твій живіт уже зм'як – вони обдурюють тебе!» Я звернувся з проханням ще раз до Сталіна, щоб надати селянам харчові картки, аби вижили, але відповіді не було, а мені сказали, що він навіть не дивився».

Чи це не є наочним доказом інтенсивного продовження геноциду нашого народу?

Кажуть люди, «що кривда часом забувається, але кара не минається». Томас Волкер подав до газети «Чікаго Америкен Нюз», дуже докладний репортаж з його поїздки в Україну, включно з фотознімками та великим текстом, який з'явився 4 березня 1935 р. з великим заголовком на першій сторінці: «ГОЛОД, РОЗПУКА, АГОНІЯ СМЕРТИ В УКРАЇНІ!» Та, на жаль, великий наклад не вийшов далеко, бо московські агенти знали наперед про цей випуск, закупили весь наклад у редакції та на станках продажу, які вже одержали газету. Якимсь чудом збереглася одна газета в українській родині у Чікаго, якої ім'я не знаємо. Після смерті тієї жінки дочка, викидаючи старі речі, звернула увагу на цю газету й вислала її до ГУ УККА у Нью-Йорку. (На кінці цієї статті будуть поміщені ц і знімки). І звідси почалася незабута кара злочинцям.

Слід пригадати, що крім цього Голодомору, були ще два інші – у 1921 р., коли згинуло понад півмільйона українців, та у 1947 р., коли згинуло голодною смертю 2,5 мільйона. Всі три Голодомори мали ті самі причини і методи – покарати «хахлів» за їх бунтарство

і непокірність. Цього разу Росія уже не могла виправдуватись брехнею, бо факти й знімки говорили за себе. Проте і цей злочин на всесвітньому форумі пройшов безкарно.

Садизм комуністичної влади перевищує всяку людську уяву. Згадаймо про ще один мало кому відомий російський злочин – про Біломор-канал. Коли в Україні гинули мільйони селян з голоду, Сталін задумав створити канал довжиною близько 227 км, який мав сполучити Біле море з Балтійським. Час праці за розрахунками мав скласти від 4 до 5 років. Але завдяки С.Кірову, Г.Ягоді та керівнику ГУЛАГів Берману, виконано цю роботу силами 170 тисяч невільників з ГУЛАГу за неповних два роки. За цей час на його будівництві, згідно з російською інформацією, загинуло 25 тисяч каторжників (а враховуючи брехливість російських джерел, напевно більше).

Для Москви не було досить жертв Голодомору, вона припинила процес українізації у місцях компактного проживання українців, який планувалося впровадити на початку 1930-х рр. Від жовтня 1936 до листопада 1938 рр. комуністична влада зуміла арештувати, репресувати або знищити 80% Української інтелігенції, нищила архітектурно-культурні пам'ятки в різних містах України.

Великий масовий терор в Україні, який отримав назву «єжовщина», почався 5-го серпня 1937 р. і тривав до другої половини 1938 р. За той час було арештовано 1,7 мільйона людей, яких засуджено так зва-

ними «трійками», що мали «права» судити людей на смертну кару й відразу виконувати вирок. То була боротьба проти так званих «ворогів народу». Хто були ці вороги? Бідні селяни, «куркулі», інтелігенція, духовенство та «націоналісти».

В цьому ланцюгу подій «логічною» стала Сталінська постанова 1938 року «Про обов'язкове вивчення російської мови в національних республіках СРСР», якою було впроваджено російську мову як обов'язкову у всіх школах України.

Ще через рік – із вересня 1939 по червень 1941 рр. – творились масштабні репресії органів НКВС проти українців західних областей та масові депортації українського населення у віддалені райони СРСР. Під час депортацій загинули або були знищені відомі українські діячі: М.Свідінський, І.Юхменко, А.Кримський, К.Студинський. П.Франко та інші.

Знов наголошу, що влада вмiла тихо і старанно приховувати свої злочини. Підтвердженням цьому є Вінницька трагедія – один із жахливих злочинів комуністичного режиму, який люди часто називають «Українська Катинь». Більшість людей були заарештовані в 1936-1938 рр. як «вороги народу». Розстріли й поховання цих жертв проводилися у трьох місцях м.Вінниці: в центральному парку культури та відпочинку, на православному цвинтарі й у саду по вул. Підлісній. Вперше факти про цю трагедію були оприлюднені в 1943 р. гітлерівською окупаційною владою, яка, спираючись на свідчення очевидців, з власною

пропагандистською метою розпочала розслідування і розкопки могил. 13-14 липня 1943 р. міжнародна комісія експертів, запрошена нацистами, ексгумувала тіла з 66 могил. Було віднайдено 9 439 вбитих, в тому числі 189 жінок, здебільшого «фірмовим» пострілом у потилицю. Останки знищених перепоховані на центральному цвинтарі.

Комуністична влада прагнула приховати правду про розстріли, стверджуючи, що йдеться про могили жертв нацистів. Лише в період «перебудови», наприкінці 80-х рр. ХХ століття, з'явилася можливість розпочати пошукову роботу і збирати свідчення очевидців. Однак і досі правда про злочин советської влади залишається неповністю розкритою.

А друге місце найбільших зі всіх злочинів «братнього народу» знаходиться біля Києва у Биківні, де були таємно закопані тіла близько 100 тисяч різного віку і статі невинних людей.

Далеко від рідної землі та людського ока одним таким місцем був Сандармох (Карелія), де впали жертвами видатні українці: Валерій Підмогильний, Микола Зеров, Григорій Яцик, Микола Куліш, Лесь Курбас, брат президента Сергій Грушевський та багато інших вчених, військових, політичних, релігійних діячів. Тільки в 1997 р. тут випадково були знайдені поховання близько 10 тисяч жертв. А де поховані решта понад мільйон людей, – до сьогодні ніхто не знає.

Злочини такого масштабу нелегко приховати, тому наведу список місць, де люди самі викривали злочинні дії влади:

- на Лук'янівському цвинтарі люди відкопали спільне захоронення 28 діячів української культури з Розстріляного Відродження;

- Рутченкове поле (Донецьк) – у розкопах 1989 року відкрито могили 540 людей;

- Дем'янів лаз (Івано-Франківська область) – знайдені та ідентифіковані кістки 524 людей;

- Добропіль – відкрито у соляній шахті близько 3600 закатованих людських тіл;

- Микулинецький цвинтар (Тернопіль) – у міській в'язниці НКВС замордовано 500 людей;

- Луганськ – від 1937 до 1942 рр. розстріляно понад 2 тисячі жителів;

- Хмельницькій – на могилах 53 тисяч жертв душоги збудували Центральний універмаг;

- Одеса – на християнському цвинтарі знаходяться останки від 3.000 до 6.000 жертв;

- Черкаси – від 5 серпня 1937 р. до 1938 р. розстріляно 1.144 особи;

- Умань – на міському кладовищі поховано 1.402 особи;

- Житомирська область – у 1937-38 рр. було розстріляно близько 15 тисяч чоловік;

- Чернігів – за 1937 р. було репресовано 9.5 тисяч чоловік, місцем захоронень був лісовий масив біля села Халявин;

- Біла Церква – від 5 серпня по 31 грудня 1938 р. розстріляно 177 людей.

Відомо й про Заліщицьку трагедію у липні 1941 р., коли НКВСівці на залізничному мосту облили палиним вагони з кількома сотнями політичних в'язнів і скинули їх у ріку.

А ще відомо, що майже половину всього складу уряду УРСР і всього ЦК КП(б), а також багатьох українських письменників та інших діячів української культури у листопаді 1938 р. було розстріляно на Соловках. Щоб приховати від людського ока злочини, садисти вивозили в'язнів у малонаселені північні простори і там кінчалось їхнє життя. Всі ці люди стали жертвами геноциду без найменшої вини.

У 1941 р. за липень-серпень більшовиками під час відступу було знищено понад 15 тис. українських політичних в'язнів, що перебували у в'язницях Львова, Золочева, Дубна, Рівного, Луцька, Києва і Харкова та інших міст. У Києві катами НКВД розстріляно видатних діячів української культури, серед яких – українська письменниця і громадська діячка Л Старицька-Черняхівська, оперний співак М.Донець та інші.

Деякі науковці припускають, що Сталін першим планував атакувати Німеччину й тому хотів прочистити країну від небажаного «елементу», якого в його уяві ніколи не бракувало (особливо щодо України).

Хотілося б поставити риторичне запитання: наприкінці 1930-х рр. ще не було ані УПА, ані бандерівців, а у самій Росії не бракувало «ворогів комунізму». То чому саме українців треба було знищувати в такій кількості й з такою лютою ненавистю? Це ще раз свідчить, що нищення сотень тисяч наших громадян – то є наглядний акт геноциду нашого народу.

Хочу підкреслити, що перелічені вище місця скоєних злочинів і подані кількісні списки є далеко неповними. Але це ті, що є зараз відомі. І, мабуть, більше ніколи не буде відомо про інші, бо земля за плином часу вже давно повернула тіла жертв у землю, із якої вони вийшли. А скільки ще є прихованих спільних могил, про яких не знаємо і мабуть не будемо знати.

Щоб не бути голослівним про інтенсивний геноцид, подам з праці Олега Романова списки міст та кількість замордованих людей у перші три дні німецько-советської війни, коли радянські сатрапи спішили знищити арештованих ними безвинних людей перед самим приходом гітлерівців:

Львів – 4000, Яворів – 32, Тернопіль – 1000, Золочів – 749, Лопатин.... Чортків.....800.....Буськ..96....Перемишль....1000.Умань...954. Биківня – понад 100 тис., Доброміль...1000...Бережани....270, Рудки...200 Самбір.....1200..Крем'янець.....150.Щирець.....30, Стрий..1 101, Луцьк.2754, Бібрка....17...Дрогобич...1000..Ковель...195....Жовква....60. Станиславів.2500. Воло-

димир-Волинський.36. Кам'янка-Бузька. 70. Отинія. 300. Дубно.1500. Судова Вишня.....70. Коломия.41. Рівне....150. Пасічна...320. Надвірна...82. Кількість разом - 22 000 осіб.

Важко сказати, наскільки повними є наведені списки жертв із кожного з поданих міст, але вони дають наочний приклад, як «братній народ» творив геноцид над нашим народом.

* * *

З уваги на значимість 1941 року, слід внести ширші інтерпретації, які переконливо вказують на інтенсивний російський геноцид українського народу.

Вже на початку липня 1941 р. Червона Армія майже без опору німцям поспішно відступала на схід. Викликає подив, чому чисельні загони НКВС замість чинити опір наступаючим німцям, в останні два-три дні до відходу хапали і зганяли до тюрем чоловіків, жінок, молодь та навіть дітей у Західній Україні, а там дикі садисти безжально знущались мордували, відрізували руки, вуха, носи, а під кінець вбивали невинних жертв. За браком часу групи арештованих людей підривали гранатами та замурували у кімнатах. В чому могла бути вина замордованої молодої жінки, яка висіла на забетонованому в стіні російському штику в Івано-Франківській в'язниці, а до неї було прив'язане колючим дротом маленьке немовлятко, яке

тримало голівку в розрізаній груді мами? Навіть давні монголи таких тортур не застосовували. А на подвір'ї в'язниці у Івано-Франківську, в спекотний день 5 липня 1941 р. люди помітили виступаючу кров з-під недавно посаженого дерева. Коли відкрили могили, то зверху був різний одяг, а глибше – понівечені різного віку трупи.

Після вигнання гітлерівців з території України в 1944 р. каральні загони НКВС розпочали масштабні акції проти сил українського опору, які тривали до середини 1950-х рр. Під час цих нищівних акцій було вбито 150 тисяч бійців УПА та ОУН, заарештовано від 100 тисяч, депортовано до Сибіру понад 200 тисяч осіб тільки із Західної України.

І за цей повоєнний період можна також навести важкий перелік відвертих злочинів проти Українського народу.

У 1945 р. – ув'язнено українських греко-католицьких владик включно з митрополитом Й.Сліпим.

У 1948 р. – ліквідація греко-католицької церкви і підпорядкування її російській православної церкви.

У 1946-1949 рр. – ліквідація російськими шовіністами українських культурних здобутків часів Другої Світової війни.

У березні 1947 р. – призначення Л.Кагановича першим секретарем ЦК КП(б)У, нова чистка українських культурних кадрів, звинувачених в українському буржуазному націоналізмі.

У 1947 р. – сумнозвісна акція «Вісла», депортація українців із Лемківщини.

Від 25-29 січня 1949 р. за звинувачення в українському націоналізмі до вересня 1952 р. було виключено з партії 22 175 її членів.

28 серпня 1949 р. – скасування греко-католицької церкви на Закарпатті.

У цьому сумному переліку гідний більшої уваги злочин польсько-російського геноциду українців. День злочинного акту офіційно почався 29 березня 1947 р., очолений генералом польської армії Стефаном Массорю та начальником штабу Миколою Хілінським на теренах Лемківщини, Надсяння, Підляшшя та Холмщини. Але правдою є те, що польсько-російський злочин почався спільним договором ще у 1944 р. про добровільну виміну українців з Польщі до Росії і поляків з Росії до Польщі. В цьому обміні за польськими даними було переміщено 480 тисяч осіб.

Коли Москва не хотіла більше приймати людей, польський уряд вирішив решту українців перевести на одержані землі Німеччини. Для світової opinio, поляки оправдували акцію «Вісла» смертю генерала К.Свірчевського, який загинув у боях з УПА.

Про те, як відбувалася дика депортація невинних селян, подаю декілька фактів. Польські вояки нищили і палили цілі села, убивали жінок та дітей, в селі Майкуровичі убили всіх мешканців – 300 осіб (за даними УПА 2.000 осіб), у селі Верховина убили 194 селян і 65 дітей, у селі **Павлукома** – 460 селян, польське під-

пілля знищило біля 10 тисяч людей. Люди ховалися по лісах, втікали до Чехо-Словаччини, що належала до російсько-польського і чеського тріумвірату, яка також не була гуманною до страждаючих.

За 5 місяців акція «Вісла» закінчилась з такими результатами: Військовий суд засудив 173 українців на смертну кару, 58 – на довічне ув'язнення, 79 – на 15 років ув'язнення. За польськими даними депортовано 140.575 осіб, яких розсіяно по німецьких землях по 4-5 родин далеко одні від інших, До концтабору в Явожно кинуто 3.800 чол., в тому числі 27 священників та 823 жінок. Вбито 655 осіб. Так закінчили злочинну акцію, «найкультурніші» європейські поляки.

По сімох декадах часу після тих подій мимоволі й сьогодні насуваються болючі думки: чому сучасна європейська Польща допомогла теперішній російській пропаганді в тому, що польський Сейм 22 липня 2016 р. ухвалив Резолюцію, визнавши події, що розгорнулися на Волині у 1943-45 роках, «геноцидом, вчиненим українськими націоналістами проти мешканців II Речі Посполитої»?

І це відбувається саме тоді, коли понад 11 тисяч молодих українських солдатів загинули на Донбасі, захищаючи Європу від спільного агресора – путінської Росії вже у XXI столітті!

Невже ж польські сенатори не знають своєї історії, а саме те, що у 1990 р. польський Сенат засудив акцію «Вісла» як злочин? Невже ж поляки забули, що у 2002 році президент Олександр Квасневський висло-

вив співчуття Українцям за акцію «Вісла»? Також слід пригадати, що 27 лютого 2007 р. президенти Лех Качинський та Віктор Ющенко спільно засудили акцію «Вісла».

Пригадаймо, у 1942 р., в часі німецької окупації, поляки масово зголошувались до німецької «шуц-поліції», бо то було вигідно у німецькій уніформі виконувати польські акції, допомагати польській партизанці та переслідувати бідних волинян, які вже і так терпіли від ковпаковських знущань та грабунків. То було причиною організації селянської самооборонної сили, що привело до відплатних конфліктів, які дуже скоро множились і поширювались по волинському просторі.

Як виглядало протистояння волиняків проти колоністів? Волиняки були озброєні косами, сокирами, ножами, дехто, правда, мав пальну зброю. Вони виступили проти добре озброєних колоністів, які одержували таємно допомогу з Польщі та місцевої «шуц-поліції». Питання Волинської трагедії неможливо передати в декількох словах, на цю тему є сотні наукових праць і рефератів. Але алегорично це можна порівняти з нагріванням води до точки кипіння, яке бере початок у 1920 р. – від зради Пілсудського, знищення вояків УНР у таборах полонених у Польщі Також у Березі Картузькій та переслідувань українців за національною ознакою. Волинь стала точкою відплати полякам, коли вони програли війну з німцями.

У Волинській трагедії було багато навіть закулісних великодержавних гравців, а в кінцевому результаті обидва народи постраждали. Польща втратила близько 35 тисяч жертв, Україна – 29 тисяч. А хто в цій бойні вийшов переможцем? Коли приглянутися зблизька, то побачите вуха хитрої Росії. Вона без втрат і трудів ослабила й розсварила двох своїх найбільших ненависних ворожих опонентів. Тому прийняття Резолюції до 70-річчя Волинської трагедії польським Сеймом 22 липня 2016 року, в якому Волинський злочин названо не геноцидом українців, а «чисткою», – є ще однією перемогою російської політики та геноцидом над пам'яттю по українських жертвах у тій різні.

* * *

Не радісними для українців, що проживали на рідній землі, були й наступні десятиліття після Другої Світової війни.

23-26 березня 1954 р. XVIII з'їзд КПУ схвалив набір молоді їхати в Сибір і до Казахстану для освоєння цілинних земель. Протягом 1954-1960 рр. практично з усіх регіонів України до Казахстану виїхало понад 300 тисяч осіб, переважно молодих людей. В наступні роки казахстанська «цілина» та інші «комуністичні будівництва» по всьому Советському Союзі викачали з України ще понад півмільйона людей.

Це був також геноцид, спрямований хоч і не на фізичне винищення, але на винищення духовне – на втрату рідної мови, своєї національної ідентич-

ності, а зрештою – на асиміляцію й на інтегрування в штучне середовище під назвою «єдиний Советський народ».

Разом із тим багато пізніше відомий український письменник і громадський діяч Іван Драч так висловився про українців у Казахстані: *«Казахстанська земля начинена українськими трупами»*. І це справді так. Бо ще з XVIII-XIX століть – з часів царської Російської імперії – безкраї території Казахстану стали місцем реалізації військово-козачої колонізації та висилки туди багатьох непокірних українців.

Серед них був і велетень нашого національного духу, видатний поет та художник Тарас Шевченко. Його було арештовано після розгрому Кирило-Мефодіївського товариства у Києві у 1847 р. і заслано рядовим солдатом в Оренбурзький корпус, а згодом на півострів Мангішлак біля Каспійського моря. Зрештою, Т.Шевченко пробув на засланні 10 важких років.

Його долю повторили й чимало інших українців – як видатних, так і простих людей, часом навіть неосвічених селян, яких тоталітарний сталінський режим намагався знищити майже впродовж усього XX століття.

Саме у Казахстані були найбільші табори ГУЛАґу. Наприкінці Другої Світової війни й у подальші роки ці табори поповнювалися колишніми військовополоненими, що побували у фашистському полоні, а також в'язнями-українцями, які брали участь у складі повс-

танських з'єднань ОУН-УПА, воюючи і проти фашистських окупантів, і проти радянських військ.

За словами Солженицина, українців було найбільше, ніж в'язнів інших національностей, і не тільки у КАРЛАГу, але скрізь, по всій системі ГУЛАГу. І життя кожного з них не мало найменшої вартості. Голод і холод, тяжка виснажлива каторжна праця – було практикою системи для прискорення їх смерті, щоб звільнити місця для нових жертв. Більшість із них ніколи не вийшли на волю. А ті, хто відбувши ув'язнення вижили, не мали права повернутися на Батьківщину. Тому душогуби раділи, бо геноцид спрацьовував і тут.

Долю українців у Казахстані нелегко зобразити. Щоб її зрозуміти, треба прожити хоч зо два тижні з тими, хто пережив жахіття сталінського ГУЛАГу. Люди в таборах щоденно вмирили сотнями, але ніде не залишилось найменшого сліду їх захоронення.

Зокрема казахстанська письменниця Катерина Кузнецова описує про долю немовлят, яких сторожі одного з карагандинських таборів КАРЛАГу забирали від мам до ясел. Але матері більше ніколи не бачили їх, бо діти помирили від голоду, і їх ховали на окремому цвинтарі, так званому «Мамочка». К.Кузнецова пише, що оскільки взимку неможливо було копати могил, бо земля глибоко промерзала, мертвих дітей скидали до величезних бочок щоб похоронити навесні. Але до весни їх з'їли щурі, тільки кісточки залишились...

В одному із більших таборів ГУЛАґу в Спаську біля Караганди каралась рідна сестра С.Бандери. Чимало українських священників також мучились у цих таборах – єпископ Бутко, отець Олексій Зарицький та інші.

Під час Хрущовської відлиги у таборах ГУЛАґу ожив дух спротиву. Першим був великій табір у Норильську, в якому за ініціативи українських націоналістів було створено страйковий Комітет. Він висунув вимоги щодо зменшення робочого дня та поліпшення харчування, на що таборова влада не погодилася. Страйк перетворився на цілу революцію, яка тривала 90 днів, але переговори з владою не мали успіху. Для заспокоєння страйкуючих прийшло військо, каторжники не здавались. В конфлікті з обох сторін були жертви. Але ніде не було інформації про їх кількість.

Немає сумніву, що між таборами існував таємний зв'язок, якого ніколи не було розкрито. Бо скоро після сибірського Норильська страйк виник у карагандинському таборі для політичних в'язнів СтепЛАГ біля селища Кенгір. За ініціативи створеного Комітету на чолі з колишнім підполковником Радянської армії К.Кузнецовим, українцями М. Сорокою та М.Задорожним – було оголошено страйк. В'язні вигнали всіх сторожів поза мури табору і створили власну таборову Управу. Каторжники відкрили огорожу до жіночого табору і спільними силами готували самооборону проти атаки. На той час у таборі перебувало 20.450 осіб, в тому числі близько 10 тисяч україн-

ців. Представники таборового начальства не змогли переконати повстанців йти працювати. В'язні вимагали переговорів з представниками влади з Москви, будували барикади та готували холодну зброю.

На сороковий день повстання – 26 червня 1954 р. – о 3.30 ранку сигнальні ракети освітили табір, а танки і бульдозери почали наступ. Щоб його затримати, українські жінки та дівчата взялися за руки й створили живий мур перед танками. Однак пощади не було. Танки пройшли огорожу, вдарили у живий мур. Тріщали жіночі кістки під гусеницями танків і пролилась юна кров. Крик, стогін і плач був такий голосний, що, здається, чуло Небо і Пекло. Ховаючись за танками, військо стріляло без вибору і пощади. Танки руйнували саморобну цеглу, грубі стіни бараків і присипали оборонців. Бій тривав до 8-ї години ранку. Все ж таки один танк повстанцям вдалося підпалити.

Скільки було жертв з обох сторін, ніколи і ніде не було оголошено. За різними даними жертв начислялося до 700 в'язнів. Під кінець побоїща всім, хто вцілів, наказали вийти за таборову огорожу в поле і лягти долілиць, а кагебісти з таборовою прислугою вибирали, кого треба застрелити іззаду в голову. Бульдозери гребли лежачі тіла до глибокого яру, без різниці – живий чи мертвий, присипали закривавленою землею та камінням, а сторожі поспішно змивали кров. Вже понад 60 років минуло від того дня, а знищений табір можна бачити в казахському степу й сьогодні.

Нехай хтось заперечить, що це не був черговий акт московського геноциду. А на додаток наведу ще один сумний перелік дій, спрямованих Московською владою проти українства.

1957-1961 рр. – посилено антирелігійні акції в УРСР. Ліквідовано приблизно половину церковно-релігійних установ (парафій, монастирів і семінарій).

17 квітня 1959 р. Верховна Рада УРСР ухвалила закон, спрямований на русифікацію України.

15 жовтня 1959 р. – вбивство агентом КДБ Б.Сташинським Степана Бандери.

В 1961 р. – закритий суд у Львові над членами Української Робітничо-Селянської Спілки (Л. Лук'яненко, І.Кандиба, С.Вірун та інші), які обстоювали право на вихід із СРСР. Л.Лук'яненка засуджено до смертної кари, яку потім замінили на 15 літ ув'язнення.

У 1962 р. – судовий процес над 20-ма членами Львівського Українського Національного Комітету (чотирьох було засуджено до розстрілу).

Серпень-вересень 1965 р. – перша в Україні хвиля арештів українських діячів (Богдан і Михайло Горині, П.Заливаха, С.Караванський, В.Мороз, М.Осадчий, А.Шевчук та інші).

У 1967 . – арешт В.Чорновола (засуджено на 3 роки суворого режиму).

Червень-листопад 1969 р. – арешт політв'язнів (М.Гориня, І.Кандиби, Л.Лук'яненка), направлено протест до Комісії охорони прав людини в ООН.

Літо 1971 р. – нищення могил Українських січових стрільців на Янівському цвинтарі у Львові.

У 1971 р. у таборі Добровлагу помер український політичний в'язень М.Сорока.

Січень-травень 1972 р. – друга велика хвиля арештів в Україні (В.Чорновіл, Є.Сверстюк, І.Світличний, І.Дзюба, М.Осадчий, В.Стус, І.Калинець, Стасів-Калинець, о.В.Романюк, патріарх Володимир УПЦ КП, Н.Світлична, Ю.Шухевич та інші.

У 1972 р. – чистка керівних кадрів КПУ.

У 1977 р. – арешт членів Української Гельсінської групи М.Руденка (отримали по 5-7 років заслання), О.Тихого ув'язнено на 10 років і 5 років заслання.

У 1979 р. – 18 травня вбивство композитора В.Івасюка біля Львова.

Червень 1980 р. – арешт засновника УГГ О.Мешка.

Вересень 1985 р. – у концтаборі помер поет В.Стус.

26 квітня 1986 р. – катастрофа на Чорнобильській атомній електростанції, яка призвела до тяжких наслідків, рівнозначно геноциду. (Станцію побудовано за рішенням Москви, всупереч протестам українських вчених)

Квітень 1990 р. – Постанова Верховної Ради СРСР про надання російській мові статусу офіційної мови СРСР. **Навіть в останніх годинах смертної агонії Росія проголошує для всіх поневолених народів статус російської мови.**

Допомагаючи фінансово комуністичним осередкам у світі, Москва зубожіла фінансово. Проголошена тодішнім очільником Советського Союзу М.Горбачовим «перестройка» підштовхнула терплячий народ до протестів та виходу Республік із Союзного договору. За 1991-й рік всі 15 республік колишнього СРСР проголосили незалежність, включно з Росією. Наприкінці грудня 1991 р. СРСР перестав існувати, і президент М.Горбачов склав повноваження. А Україні чомусь не було спішно, і вона була, мабуть, тринадцятою за рахунком з черги, яка проголосила Незалежність.

Якось теперішній очільник Росії В.Путін сказав, що «розпад Советського Союзу був величезною трагедією», мабуть тому він так скоро й інтенсивно намагається заново відтворити «імперію зла».

Путін радіє своїм планам на Донбасі: понад 11 тисяч українських жертв вже полягло на фронті, близько 25 тисяч поранених та калік, а також ще досі не поранені економічні втрати й терпляче бездомне життя понад двох мільйонів вихідців з фронткових смуг. То є великі втрати на радість агресора. А скільки ще буде жертв? Того передбачити не можна.

Україна невинувато не чинила опору щодо анексії Криму Путіним. Подібне могло відбутися й з Донбасом, якби Америка з Європою не зупинили його санкціями. Більшість країн-членів ООН також засудили російську агресію та запровадили досить жорсткі санкції.

Путін перед світом категорично заперечує російську причетність до українсько-російської війни на Донбасі, мовляв, це внутрішня громадянська війна переслідуваних в Україні людей проти влади, а Росія тут ані при чому. Треба дати тут москалям «признання» за їхню брехливість, безсоромність та жорстокість, які наочно спостерігаються на Донбасі. Цілий світ бачить, хто доставляє сепаратистам зброю, харчі та дорадників.

Чи хтось досі не вірить, що це є продовження тактично спланованого й безкарного народовбивства – геноциду Українського народу вже в нашому часі?

Цікаве питання: коли закінчиться російське вторгнення в Україну та продовження збройного українського геноциду у на Донбасі? Звісно, Путін добровільно не припинить цю війну, аби Україна не змогла вступити до НАТО. Бо, на його думку, членство України у цій Організації – то є велика загроза Росії, яка боїться втратити доступ до Чорного моря і стати «безкрилим двоголовим орлом».

Для України лишається дві альтернативи: збройно звільнити свої території від окупанта або погодитись на російські вимоги, які є однозначним зреченням територій. Ці вимоги, а саме – вибори на Донбасі, повна амністія злочинцям-сепаратистам та зміна Конституції – цілком покриває російські забаганки.

Чи можливо Україні збройно звільнити свої території? Так, можливо, але не зараз. Спочатку слід про-

вести багато змін, позбутись «п'ятої колони», внутрішніх зрадників, корупціонерів, продажного елемента та оновити владу патріотичними людьми. Зовнішня допомога в цьому є сумнівна, бо світ не готовий на Третю світову війну, яка може перетворитися ще й на ядерну.

Росія визнає тільки силу, тому Україна мусить подбати про летальну зброю. Треба виготовляти все, що країна здатна робити сама, а решту купувати в тих, хто продає. Україна повинна мати сильну зброю, щоб на кожну атаку відповідати настільки болісно, аби у ворогів не вистачало похоронних домовин. Кошти, яких не вистачатиме на військові потреби, можна позичити в олігархів на невизначений термін.

До того ж для України зараз вимальовується один позитив: грати на часі, бо запалені Росією військові вогнища по різних точках світу змушують багатьох зрозуміти, що Росія готується до великої війни, а це згуртовує світову спільноту до протистояння. Рано чи пізно, один із тліючих вогників може вибухнути у збройний конфлікт, яким зможе скористатися Україна. В іншому випадку довготривала безрезультативна війна породить в українському народі злидні та зневіру до влади, економічну стагнацію, деморалізацію армії, а все це може призвести до поразки. Тому Уряд повинен думати вже тепер, щоб запобігти розвитку такої ситуації.

У ЗАКЛЮЧЕННЯ або ПІСЛЯМОВА

Який же прогноз українського народу та його держави? Не у гнів і не в образу нікому хочу сказати слова правди про сучасну дійсність, яку можна бачити в Україні навіть «неозброєним оком». Не можна спокійно мовчати про те, що напівчужа сьогоднішня влада по всій вертикалі більше цікавиться своїми інтересами, ніж долею народу та його незалежністю. Купка олігархів, так звані «грошові мішки», – збагачуються в той час, коли народ живе у злиднях. Також не чути, щоб вони дотримувались фінансових декларацій! Майже ніхто із них нічим не допоміг державі у боротьбі з агресором, окрім одинокого І.Коломойського, що втримав Дніпропетровськ від звироднілих сепаратистів, але виключно через свою в тому вигоду.

Через корупцію та хабарництво Україна втрачає європейських прихильників. Нові американські санкції проти Росії викликали протести кількох великих держав Європи. Поки що рішуча й незмінна політика Сполучених Штатів Америки втримує європейську коаліцію щодо антиросійських санкцій, але не забуваймо, що навіть сам Президент США Д.Трамп ставиться дещо поблажливо до путінської політики, і це для України повинно бути великою осторогою.

Крім війни на Донбасі Україна провадить ще й внутрішню боротьбу з корупцією, хабарництвом та «п'ятою колоною» агресора, яку нелегко виявити че-

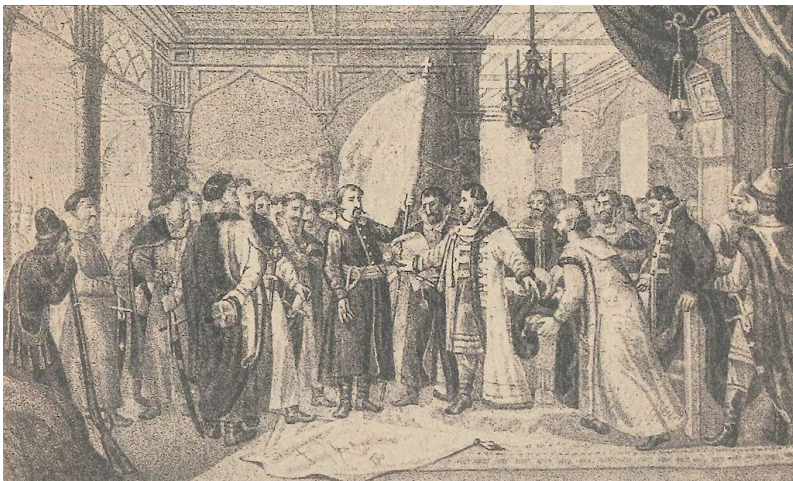
рез звичне побутування в Україні російської мови. А відтак цей внутрішній фронт є великою перешкодою для збройного захисту Донбасу.

Створені антикорупційні сили, як виявилось, не в змозі викоринити корупцію, бо вона прижилася як у владних структурах, так і в українському судочинстві. Існуючий стан у країні та загальний гнів народу вже стають на заваді отримання закордонної допомоги, оскільки у світі вже накопичується брак довіри до владних структур в Україні.

Отже, Україна стоїть перед дуже складними проблемами. На думку політичних аналітиків, якщо влада за допомогою нових Конституційних законів і рішучих заходів не проведе реформи та не здобуде всенародної довіри, то невдовзі можна очікувати третього Майдану, який може стати жорстким і останнім, у якому вирішиться головне питання багатовікової історії Українського народу – бути чи не бути Українській державі.

*Андрій Боголюбський грабує Київ.
Картина з літопису.*

Боярин Бутурлін приймає присягу від гетьмана Хмельницького на підданство Московії. Російська гравюра 1910 року.

Зруйнування Запорізької Січі.
Художник С. Чайка, 2001 р.

Уся сила і вся краса нашого мови тільки йому одному одягалася. І все ж ми грезю його мовою велике і дороге нам право – овлашати рідну українську мовою своєю.

Торки у нас на Україні великі були, були великі звалили, а ми стави були великі, і сла і рідна у нас була велика. Це і був час не торки з нами борю, думали, як торки і сла овлашати, ми буди час торки великі овлашували.

9 березня 1814 року

І. Куліш *— від щастя сонце і сонце*
Але ж таке сонце
 9 березня 1814 року народився в селі Шибівці Шевченківський повіт Київської губернії український письменник, історик, перекладач, журналіст, педагог, громадський діяч і прозаїк Іван Куліш. Він працював на державній службі в Києві, був членом Київського товариства української мови, редактором журналу «Українська мовна школа», організатором першого українського театру в Києві, автором першого українського журналу «Українська мовна школа».

10 березня 1861 року

Г. Костомаров *—*
 10 березня 1861 року народився в селі Шибівці Шевченківський повіт Київської губернії український історик, публіцист, педагог, громадський діяч і прозаїк Григорій Костомаров. Він працював на державній службі в Києві, був членом Київського товариства української мови, редактором журналу «Українська мовна школа», організатором першого українського театру в Києві, автором першого українського журналу «Українська мовна школа».

1829
1831
1835
1837

ВЕСНА 1838

І. Франко *—*
 Весна 1838 року народився в селі Шибівці Шевченківський повіт Київської губернії український письменник, історик, перекладач, журналіст, педагог, громадський діяч і прозаїк Іван Франко. Він працював на державній службі в Києві, був членом Київського товариства української мови, редактором журналу «Українська мовна школа», організатором першого українського театру в Києві, автором першого українського журналу «Українська мовна школа».

1840 «КОБЗАР»

І. Шевченко *—*
 1840 року народився в селі Шибівці Шевченківський повіт Київської губернії український письменник, історик, перекладач, журналіст, педагог, громадський діяч і прозаїк Іван Шевченко. Він працював на державній службі в Києві, був членом Київського товариства української мови, редактором журналу «Українська мовна школа», організатором першого українського театру в Києві, автором першого українського журналу «Українська мовна школа».

1860 рік
1861 рік
1867 рік
1869 рік

З березня 1861 року ліквідовано кріпацтво

І. Шевченко *—*
 З березня 1861 року ліквідовано кріпацтво в Україні. Це було велике і дороге нам право – овлашати рідну українську мовою своєю.

Доля Шевченка – Доля Народу.

1. Так занедбано виглядав до реставрації
Будинок Управління КарЛАґу.
(Селище Долінка Карагандинської області, Казахстан).

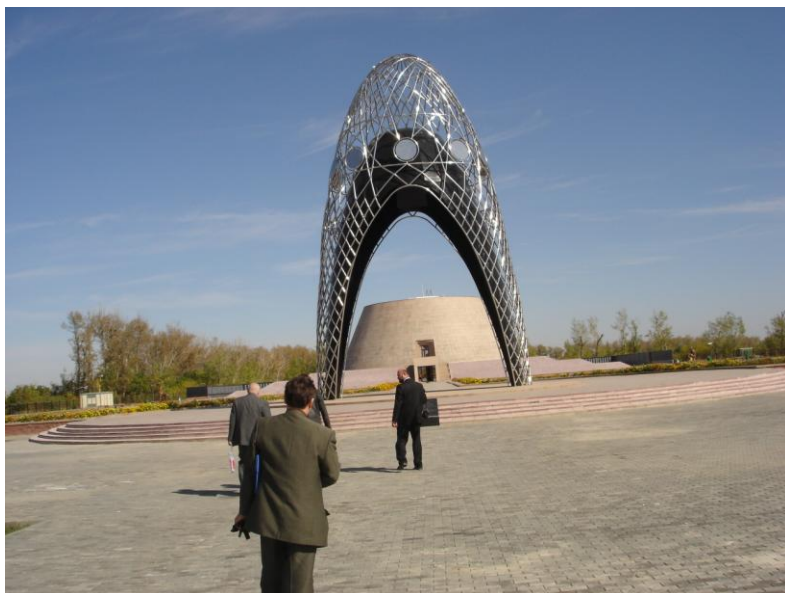
2. Музей пам'яті жертв політичних репресій
(колишній Будинок Управління КарЛАґу після реставрації, 2012 р.)

3. Відтворена у Музеї глуха кімната для допитів в'язнів.

4. Пам'ятник українському священику о. Зарицькому, який загинув у таборі КАРЛАГУ.

5. В найбільшому жіночому таборі АЛЖИР(1938-1953) в Казахстані карались 718 українок.

6. Руїни табору в Кенгірі, де відбувалось повстання політв'язнів влітку 1954 р..

7. Пам'ятник на місці спочилих жертв Кенг'ірського повстання 1954 р. Пожертва українців із США.

8. Пам'ятник українським жертвам у таборі Спаськ поблизу м. Караганди.

В'язні поклали хрест із залізного ліжка якого всі бояться порушити.

9. Навіть кагебісти
не хотіли знищити цього хреста

10. Землянка української родини в Караганді
Після звільнення з ГУЛАГу, так жили наші каторжники,
маленький городчик коло землянки спасав їхнє життя.

See AMERICAN WANT ADS for cheap APARTMENT values!

CHICAGO AMERICAN
CHICAGO, MONDAY, MARCH 4, 1935 15

SECOND SECTION NEWS, FEATURES

HUNGER, DESPAIR, DEATH IN UKRAINE AGONY

Soviet Starving Tell Own Stories; Jailed for Eating Dogs

STARVING Ukrainians through the Ukraine famine... The Ukrainian famine is now being described... The Ukrainians are now being described...

Dogs Cahn Cane.

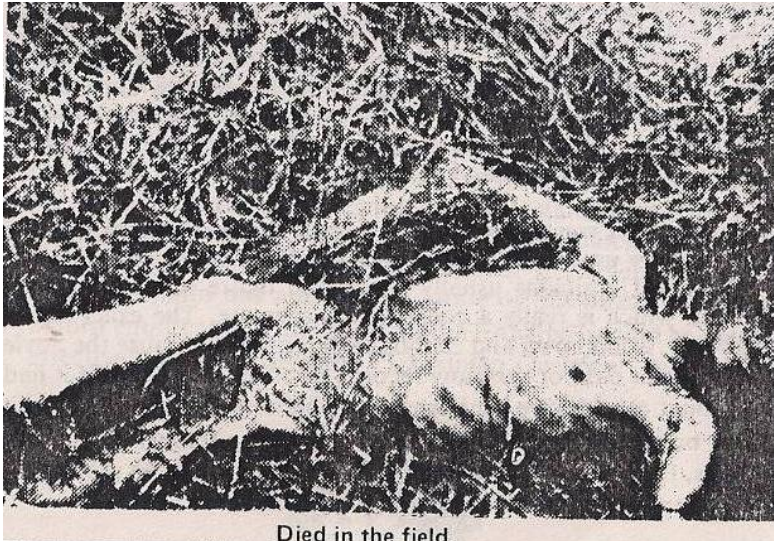
There is a new story... The Ukrainians are now being described...

11. Війна російсько-українська, чи продовження геноциду

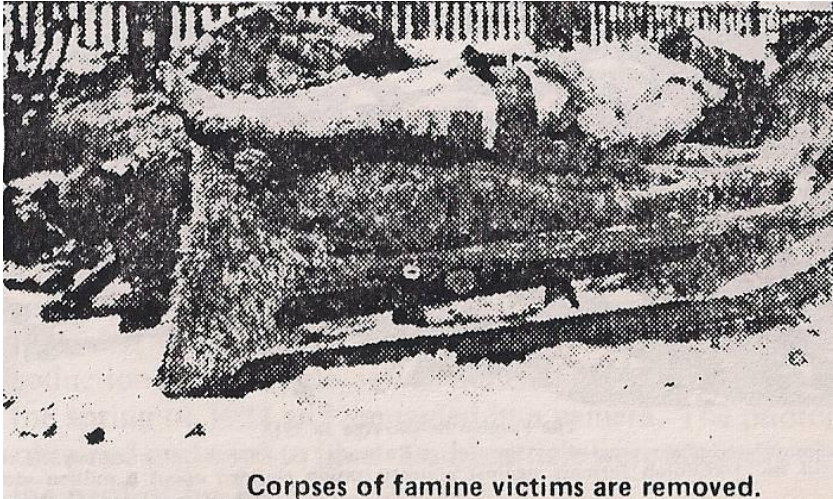
Children - Victims of famine.

12. Діти – жертви голодомору

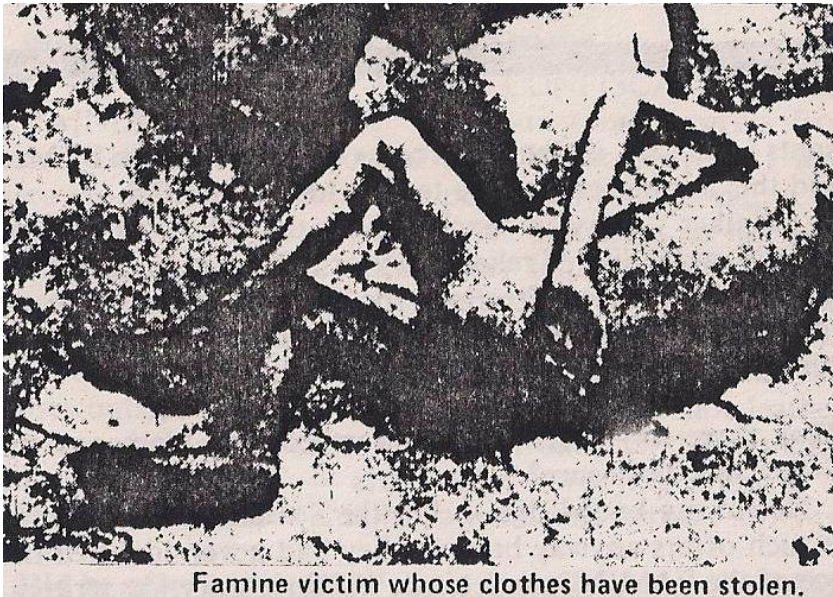
Died in the field.

13. Загиблі у полі

Corpses of famine victims are removed.

14. З поля збирають мертві тіла

Famine victim whose clothes have been stolen.

15. Жертви голодомору - вкрадено одяг

nians have been subjugated by the Russians for long periods throughout their history. Yet, during the course of their history, the Ukrainians have also enjoyed several glorious periods of freedom and their yearning for it has never died. Following the Russian Revolution, the Ukrainians were able to rise up in 1918 and establish an independent state — known as the UKRAINIAN NATIONAL REPUBLIC; however, their independence lasted for three short years for they were overrun by the Bolsheviks and finally coerced into the Soviet Union — where the present alleged Ukrainian republic has been reduced to the status of a colony despite the assertions of the Soviets to the contrary. Nevertheless, even sixty (60) years of Russian domination have not quenched the thirst of the Ukrainians for their freedom. The Russians have always been aware of this and, therefore, were always quick to curb any manifestation of this Ukrainian national spirit with all sorts of reprisals. Stalin was also acutely aware of this threat to his Communist empire and he decided that the FAMINE would be the most effective way of settling the “Ukrainian Question” once and for all.

FRIGHTFUL — Below Kharov, in a typical peasants hut, dirt floor, thatched roof and one piece of furniture, a bench, was a very thin girl of fourteen and her 2½ year old brother (shown above). This younger child crawled about the floor like a frog and its poor little body was so deformed from lack of nourishment that it did not resemble a human being. Its mother had died of starvation when it was one year old. This child never tasted milk or butter and only once had tasted meat.

16. Дівчинка з братом

ПОЯСНЕННЯ ДО ЗАЛУЧЕНИХ ЗНІМОК

1. Так занедбано виглядав будинок головної квартири ГУЛАґу, якого перероблено на Музей пам'яті жертв політичних репресій, в тому числі заходами РОДУ – УККА (США).

2. Музей пам'яті жертв політичних репресій у селі Долинка Карагандинської обл. після реставрації.

3. Репліка кімнати розстрілів у Музею.

4. Пам'ятник діточим жертвам на цвинтарі «Мамочка» - немовлят забирали від матерей і згодом тут хоронили. Також пам'ятник о. О. Зарицькому невтомному опікунові терплячих в'язнів.

5. На місці сучасного Музею, стояв юнікально таємний табір для жінок і дітей, суворо покараних державних високих чиновників. Жінки шили уніформи для війська. У таборі також було 718 українок, яких чоловіки були покарані.

6. Руїни табору в Кінгірі, якого було розваленого танками та бульдозерами 1952 році, так у руїнах стоїть до сьогодні.

7. Пам'ятник на місці спочилих жертв Кенгірського повстання 1954 р. Пожертва українців із США.

8. Пам'ятник жертвам у бувшому таборі ГУЛАґу - Спаськ. Тут страждали владика Бутко і сестра Степана Бандери.

9. Коли бульдозерами зарівнювали гроби на цвинтарі то ніхто не наважився усунути цього хреста.

10. Після звільнення з ГУЛАґу, так жили наші каторжники, маленький городчик коло землянки спасав їхнє життя.

11. Це є Копія оригінальної газети, надрукована 4-го березня 1935 року, Чому так пізно по Голодоморі? На це дві причини. Перша – коресподент Томас Волкер, американець який жив у Англії, вибрався до України у 34 році. Друга причина – Америка не знала про існуючу трагедію в Україні, саме в той час у другій половині 1933 -го, було рішено Конгресом визнати Советський Союз, як існуючу державу. Тому редакція не хотіла творити небажаний фермент. Ще одна історія, Советські агенти викупили весь наклад газети, тільки якимось чудом, залишилась одна в українській родині (ім'я не відоме). Сорок три роки пізніше, після смерті тої пані, її дочка побачила ту газету й переслала до головної канцелярії УККА, звідси беруться початкові протести.

Ще в цій газеті:

12. Фотознімка голодуючих дітей.
13. Загиблі у полі.
14. Збирають з поля мертві тіла.
15. Стягнули убрання з мертвого.
16. Голодні сестра з братчиком.

**Іван Український
Тарас Мирний**

**ПРО ЗЛОЧИНИ
«БРАТНЬОГО»
НАРОДУ**

РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА
ЧИ ПРОДОВЖЕННЯ РОСІЄЮ
УКРАЇНСЬКОГО ГЕНОЦИДУ?

Підписано до друку 02.11.2017.
Формат 60x84/16. Папір офсетний.
Друк цифровий. Наклад 1000 прим.

Віддруковано у ФОП Озеров Г.В.
м. Харків, вул. Університетська, 3, кв. 9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000.